

Een boomblad genaamd Poëzie

Als ingezetene van Society 3.0, en als vriend van de familie die Seats2meet heet, word ik erg blij van de toevallige relevante ontmoeting. Tijdens de WAIC in Johannesburg heb ik veel 'encounters' mogen beleven. Natuurlijk, met louter Appreciative Inquiry liefhebbers op hetzelfde terrein is de relevantie snel gewaarborgd. Maar met 250 congresdeelnemers en tientallen workshops speelt toeval wel degelijk een rol. Bijvoorbeeld dat Alan Saleh Daudey, geboren Koerd die perfect Nederlands spreekt, al jaren zo ongeveer bij mij om de hoek woonde (Alan, wanneer nemen we die koffie nou? Alan is naar Koerdistan vertrokken). Of dat Lindsey Godwin, die ik eigenlijk best graag wilde spreken, tijdens de afsluitende summit mijn gesprekspartner bleek in het wederzijds AI-interview. Mijn toevallige ontmoeting met Miriam Subirana, in mijn eerste conferentieminuten, leidde tot een hechte samenwerking die ons inmiddels tot in Mexico heeft gebracht...

Tijdens het WAIC-welkomstdiner op dinsdagavond werd ik uitgenodigd aan te schuiven bij een tafel met deels Chinese, deels Singaporese en grotendeels Braziliaanse vrouwen. Rechts naast mij zat een prachtige dame die zich voorstelde als Vania Bueno. Kort na onze kennismaking vertelde zij mij in vertrouwen dat Brazilië het gastland van de volgende WAIC zou zijn. Met mevrouw Bueno als verantwoordelijk organisator. Wauw wat een verantwoordelijkheid. Wauw wat een vreugde. Ingetogen nog wel, want het nieuws was op dat moment niet officieel. Het werd een bruisende avond, met veel muziek en dans. Toen tegen een uur of elf de TL-lichten aangingen, zag ik een waarderend fronsende Vania die op subtiele wijze liet weten dat in haar land het feesten pas ging starten rond deze tijd... Ik mocht deze mevrouw wel. En ik heb haar beloofd dat ik de WAIC in 2017 zeker zal bezoeken, misschien wel mee-maken...

Business as agent of world benefit. Van duurzaam naar florerend. Deze teksten bleken de rode draad door de visie die door velen werd ten toon gespreid. Terwijl die begrippen langzaam bij mij indaalden stond Vania opeens voor mijn neus met een soort ton waaruit ik iets mocht grabbelen, mits voorzichtig. De ton zat vol met gedroogde boombladeren. En in elk blad was zeer kunstig - en ongetwijfeld heel zachtzinnig - met woldraad een tekst geborduurd. Ik dacht nog: 'Hoe in Gödelsnaam heeft ze al die fragiele blaadjes uit Brazilië naar Zuid-Afrika gekregen?' Mijn boomblad schreef "POESIA". Het poëtische principe onder AI. Ik was - en ben er nog steeds - mee in mijn sas. De rest van die congresdag heb ik continu met dat blaadje in mijn hand gelopen. 'Duurzaam en Florerend' zongen door mijn hoofd. In mijn rugzak stoppen was geen optie; het kurkdroge blad zou onverbiddeijk verpulverd worden. Pas helemaal aan het eind van de dag, na taxiriten, restaurantbezoek en vele relevante ontmoetingen, kon ik mijn blaadje eindelijk veilig wegbergen...

Ik geloof dat ik Vania nog meer heb beloofd, maar dat kan ik ook later op Facebook hebben gedeeld. Namelijk dat ik het blad ongeschonden in Brazilië zou overhandigen aan een nieuwe eigenaar. Terug in mijn Bed & Breakfast betrok ik de onvolprezen gastheer Hans - van Nederlandse komaf - in mijn transportvraagstuk. Of hij wellicht in bezit was van een plastic brooddoos. Hij bekeek het blad, begreep mijn wens, en beloofde mij er op terug te komen. Vlak voor mijn terugreis kwam Hans met een ouderwets sigarenblik. Agio. Het was nog van zijn vader geweest. De vader die houtbewerker was. Die al zijn gereedschap aan zijn zoon had overgelaten. Aan zijn zoon die daarmee een complete Bed & Breakfast had verbouwd en opgevaardeerd tot een vertrouwde, comfortabele, gastvrije stulp. Die blikken doos mocht ik zomaar gebruiken. Hans stelde me gerust met de gedachte dat de sigarendoos naar zijn vaderland mocht terugkeren, en bracht vervolgens nog een pluk watten om ervoor te zorgen dat het breekbare blaadje de reis heelhuids zou doorstaan...

Dit blaadje, beste mensen, gaat in 2017 met mij mee op reis naar de volgende WAIC. En ik ga het persoonlijk teruggeven aan Vania Bueno. Daarna gaat de sigarendoos per post retour naar Hans, die er volgens mij toch best wel aan gehecht was. Gehecht. Dat is een mooi woord. Ik ben gehecht aan toevallige ontmoetingen.

